

LBRIS

We know
books

Ionel Vasiluță

Între
două
lumi

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**VASILUȚĂ, IONEL****Între două lumi** / Ionel Vasiluță – Otopeni: Letras,
2025

ISBN 978-630-312-524-4

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-630-312-525-1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, Ionel Vasiluță

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.netemail: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Tablou de familie	5
Simbolul și gândirea – 1	36
Transformări tăcute	51
Cădere profundă	93
Simbolul și gândirea - 2	102
Două lumi	123
De la zero	144
Fără limite/fără timp	155
Trei zile, trei încercări	162
Vei apăra, dar oare ei te vor apăra?	175
Nu exist doar eu, ești și tu	183

Tablou de familie

STAU PE LOC, SĂ MĂ GÂNDESC ȘI SĂ MĂ ÎNTREB...

De ce am devenit atât de dependenți de timp?

„De ce oare să îl lăsăm să plece atât de ușor? Ca, mai apoi, să ne dăm seama că e prea târziu? Întrebări simple, dar cu fiecare întrebare apare un răspuns diferit. Avem o viață. Viața unui simplu om, care are la bază cea mai cunoscută amenințare, și aceea este dispariția timpului. Am putea privi pe ceas cum minutele dispar și devin doar niște numere, părăsind acum prezentul, aparținând de acum încolo doar trecutului, dar, de asemenea, tot l-am pierde încercând. Așadar? Ce rost are să ne mai plângem, pe când noi suntem propriii cârmuitori ai propriei vieți?”

Acestea fiind vorbele spuse de către Thomas Anderson fiecărui pacient al său, câștigând totodată respect pentru teoria sa și sfaturile ce țin de realitatea ce ne înconjoară. Dar, uneori, se minte și pe sine, la fel cum o facem și noi, cei de rând. El este capabil să înțeleagă ceva extrem de simplu, care pentru alții ar necesita o viață în plus ca să găsească răspunsul.

El știe, înțelege, că nu va putea controla niciodată ceva ce nu poate fi atins de mâinile noastre, dar crede cumva că ar putea schimba ordinea lucrurilor pentru a nu regreta mai târziu.

O altă părere de a se explica stă în felul următor:

Se spune că timpul poate fi cumpărat sau împrumutat foarte ușor, indiferent de cine o face. Indiferent de cine este acela sau aceea.

Fie în pofida banilor, fie motivul iubirii nemărginite. În viață ești nevoit să alegi. Nu există posibilitatea unui om pe pământ care să scape de a face alegeri. Este ceva de care nu poți scăpa, indiferent de cât de tare te zbați, și ești nevoit să lupți pentru că nu mai poți evada.

„Banii sau fericirea?”

Oricare dintre cele două ai alege, bineînțeles că există și un mic dezavantaj. Fiecare alegere pe care o faci îți va fura din timp. Timpul de gândire, timpul de acționare, timpul de menținere și, în ultimul rând, cel mai plăcut dintre toate, timpul de recompensare. Mulți dintre noi am dori să facem stop doar la cel de recompensare, dar nu va exista răsplată fără încercare.

Oricare ți-ar fi alegerea, oricum ai lua-o, îți devorează secunde de pe ceas fără ca tu să observi. Nu-i așa?

Ești nevoit să alergi după sume? Numai aducând vorba despre bani atragi cât mai mult atenția celor din jur, poate chiar și pe a ta. Greșesc atât de mult?

Dar hai să facem un mic ocol, spre o nouă variantă, în care nu ai depinde de importanța banilor și ai încerca să privești altfel.

Dacă ai putea-o face, să zicem, în mod surprinzător, ai pierde totul. În cel mai rău caz, poți ajunge asemenea unui om ce rătăcește zile întregi pe străzi, în căutare de un loc unde să se adăpostească de frig pe perioada iernii, a primăverii, a toamnei, și în continuare caută disperat hrană pentru a rămâne viu. Deoarece tuturor ne este frică de ceea ce se va întâmpla cu noi după ce nu vom mai exista în

această lume. Dar... atenție la ce-ți imaginezi, am precizat „în cel mai rău caz”.

Nici nu se pune la socoteală locul unde deja te afli. Ai prefera să rămâi exact unde ești acum, căci deja ai destule, deoarece ești un mare norocos. Pentru că ai primit ceea ce alții caută cu disperare: o familie, un trup sănătos, un adăpost și șansa de a putea alege. Șansa ta de a da din aripi și de a fi liber.

„Iubește și vei fi iubit.”

Să cauți ceva special e dificil, extrem de greu, mai ales când vrei pe cineva cu care să-ți petreci restul zilelor rămase intacte. Astfel, juri fidelitate celui ales sau celei alese pentru tot restul vieții.

„Până când moartea ne va despărți.”

O expresie des întâlnită la asocierea a două suflete destinate unul celuilalt sau așa sperăm să fie. Fără regrete pe viitor.

Asiști tu și alte mii de popoare la un jurământ care are cuvântul potrivit... „Da”... mmm, e mai mult sacru decât potrivit. Un pact cu multe promisiuni și un jurământ ce trece peste orice limită. Bineînțeles, doar dacă cel ales sau aleasa va alege să te îndrume în continuare și îți va accepta inima drept răsplată.

Dar nu despre asta este vorba. Oricine ai ajunge, oricine ai deveni, anii oferți procesului nu se vor întoarce. Deci? Care ți-e scuza pentru care încă stai pe loc? Care ți-e scuza pentru care crezi că timpul te controlează?

— *Cred că ar trebui să folosim mai mult roșu; ar arăta mult mai bine pe lângă albastrul regal, scumpul meu!*

Thomas, împreună cu soția sa, Eliza, stau, indeciși, lângă perete, încercând să aleagă cea mai bună culoare, înainte de a putea pune și mobila lângă acesta. Au început să renoveze de curând, în urmă cu

patru luni, patru luni care s-au simțit ca ploaia; oricât de tare ar ploua, la final tot apare acel curcubeu, care le face munca mai colorată. În prima zi, erau indeciși în legătură cu locul unde își vor petrece anii. Au reușit cumva să adune din timp suma potrivită pentru a cumpăra apartamentul nr. 28, strada East 86th. Înainte de a face plata, proprietarul le-a impus amândurora că mobila nu poate fi inclusă în prețul inițial, iar pentru cei doi costurile în plus erau prea mari să și le mai permită. După ce au bătut palma, indiferent de scuze, au reușit să le cumpere, începând cu o mică saltea, de o persoană, până la cele mai mici ustensile de bucătărie. Chiar dacă de multe ori au avut parte de diferite piedici, nu s-au oprit; indiferent de obstacole, împreună au lucrat din greu, pentru fiecare bănuț strâns cu sudoarea muncii mentale și fizice, doar pentru a face ca visul lor de a avea un loc stabil să fie adevărat și acolo. Părerea mea e că mai au nevoie de o piesă, una care să le reflecte meritele pentru strădania lor. O piesă ce se află deja în proiectul din imaginația Elizei. Un tablou care ilustrează o scară cu zece trepte: cinci ale lui Thomas, iar celelalte cinci ale Elizei.

Cele cinci trepte ale lui Thomas sunt bazate pe încredere, disciplină, ambiție, susținere și valorificare.

Cele cinci trepte ale Elizei sunt bazate pe creație, susținere morală, vindecare, sprijin și stabilitate.

Eliza plimba pensula prin vopseaua albă, incoloră, rămânând pe gânduri preț de câteva minute bune.

— Scumpo! S-a întâmplat ceva?

— Ceva mă reține, Thomas!

— Nu ai de ce. Orice culoare ar fi, cu siguranță că va arăta nemaipomenit.

Nu era la ceea ce se gândea ea, dar se simte recunoscătoare pentru sprijin sau, poate, doar îi place să fie apreciată pentru talentele ei nerecunoscute încă de tot publicul?

— Știu, dragule, dar vreau să fie ceva făcut împreună, ceva inedit, ceva ce să exprime adevăratul sens al muncii noastre. La urma urmei, e o decizie pentru două persoane. Nu e vorba doar despre mine, nu pot alege din nou pentru noi doi. Dacă va fi ca alte dăți? Spui că mergi pe mâna mea și apoi ajungi să-mi reproșezi că nu mai este pe placul tău. Crede-mă, știi că poți fi chiar destul de șiret. Poate crezi că te cunosc doar de un an, dar am impresia că te știi dintr-o altă viață.

„Ascultă și schimbă”

Cineva a spus ceva asemănător, nu mai țin minte cu exactitate cine era sau ce a vrut să evidențieze, așa că am să-i împrumut puțin din înțelepciune și am să-i adaug un rol personal. De-a lungul anilor, trecem prin diferite transformări, unele, mai puternice, altele, mai ușoare. În urma mai multor declanșări, suntem nevoiți să facem alegeri. Să ascuți e simplu, dar să faci schimbări necesită motivație.

— Nu am spus-o niciodată și nici nu o voi face. Orice ai alege, o voi accepta așa cum e, pentru că știi de ce lucruri mărețe ești capabilă.

— Știi și am să te cred, dar uiți ceva extrem de important. Uiți că, în lumea în care trăim, opiniile și nevoile oamenilor se vor schimba de la o secundă la alta?

— Nu-i adevărat! Nu toți suntem la fel. Poate ne asemănăm ca structură, dar în mintea noastră suntem extrem de diferiți. Nu va exista niciodată om pe acest pământ care să se asemene întru totul.

— Okeei (e un OK fără convingere). Bine... fie așa cum spui tu, dar dacă nu te vei opri din bâiguit, cu siguranță o să-mi plece toată inspirația.

Eliza lasă pentru moment pensula pe mânerul căldărușei și ascultă ce are Thomas de zis. Thomas râde simpatic la urmele trasate pe corpul ei. E un curcubeu în miniatură. Se rușinează la adresa lui, fiind roșie, cum e culoarea de alături, sau ca un bol mare plin cu căpșuni. Urmează să-și continue începutul de exprimare, realizare de sine ce, cu timpul, a reușit să o stăpânească cu perspicacitate.

— E adevărat, ajungem să ne schimbăm. Am întâlnit zeci de persoane, chiar poate mii de persoane care au acest lucru în comun, dar ține minte, pentru mine rămâne ceva de neschimbat. Este vorba despre alegerea pe care am făcut-o. Vreau să îmbătrânesc alături de tine. Vreau ca restul meu din viață să știi că îți aparține. Să nu uiți asta.

Orice femeie, auzind aceste cuvinte rostite ca sunetele unei melodii, cade în transa sentimentală. Thomas are o voce caldă, ușor manipulative pentru cei slabi, dar un lucru îl oprește în acest moment. Eliza îi știe toate șiretlicurile; o mică vrajă ascunsă nu va funcționa pe ea, dar se preface de dragul soțului ei. Dragostea pe care o are pentru el e ca un lanț greu de rupt, ce nu poate fi distrus de o simplă lovitură de ciocan sau de o minciună la adresa lui.

— Te iubesc! De aceea ești preferatul meu. Chiar dacă m-ai pierdut cu vorbele tale ciudate, tot vei rămâne acela!

— Se mai află și altcineva pe lista ta? întrebă el suspicios, dar glumeț. Să încercăm un mic joc care să simplifice lucrurile fără a mai deranja gândurile. Lasă-le pentru un moment deoparte. Așezăm pe podea toate culorile pe care le avem la îndemână. Vor

lua forma unei flori sau orice figură geometrică ar fi. Vei apuca pensula de mâner, iar cu ochii închiși ai să o arunci. Unde va cădea va fi culoarea norocoasă.

— De unde îți mai vin și ideile acestea geniale?

Puțin extaz inhibat cu aroganță.

Thomas dăinuie ca fiind un bărbat grijuliu, când este vorba de alegerile soției lui, încercând să o înțeleagă și să o facă să zâmbească ori de câte ori are ocazia, să scape cât mai repede de problemele din mintea ei gingașă. Știe cât de indecisă poate fi în a face alegeri mărunte. Din prima zi de când au ajuns să se cunoască, stângăcia ei l-a atras ca un magnet. Nu a prezis niciodată că ea va fi cea care va ajunge să-l schimbe de la o zi la alta, dar nu regretă nicio secundă, căci destinul i-a trimis cea mai vie floare.

Thomas lucrează în domeniul psihologiei, la periferia orașului New York, pe strada Whitney. Eliza este la început de drum, configurându-se ca artistă, având un mic loc de sprijin din partea Muzeului Whitney Museum. Recunoscută doar de puțini pentru tablourile ei nemaivăzute. Cei doi au devenit un întreg sau două jumătăți legate printr-o sfoară roșie în urmă cu un an. Aceștia și-au jurat fidelitate și încredere reciprocă prin bine-cunoscuta taină a căsătoriei. Până la sfârșitul drumului, așa cum specifică și în contractul metaforic.

Pensula cade pe galben. Eliza se uită strâmb la instrument, căci unde a căzut nu era culoarea pe care și-o dorea. Acceptă și începe să se descopere împreună cu nuanța aleasă greșit, dar pentru Thomas orice punct de culoare ar face va arăta nemaipomenit. Poate că se datorează faptului că și el este stângaci, când vine vorba de artă. Pe lângă tot felul de explicații, el cu adevărat are numai un singur

scop: să-și susțină soția în tot ceea ce face, fără prejudecăți, pentru că ar însemna să o supere.

Galben = o culoare veselă, plină de dorințe și influență puternică, o culoare ce atrage ochii privitorului prin căldura sa.

Thomas își aduce aminte că are câteva sarcini de rezolvat la birou, dar mai mult improvizează, pentru a-i lăsa timp să se hotărască. În momente ca acestea, ea are nevoie să fie singură, pentru a se putea concentra pe munca ei.

Eliza are 23 de ani, pe când Thomas intră în categoria celor mai în vârstă și înțelepți, având 27 de ani. Se face că destinul i-a adus împreună. Cine ar fi crezut că o simplă petrecere aniversară îi va ghida pe cei doi pe noi culmi asemănătoare?

El este caracterizat ca fiind o persoană solitară, responsabilă, precaută și cu fire stoică (fără simțul emoțional diversificat); fizic – este înalt, depășind cu ușurință înălțimea Elizei, bine făcut pentru o persoană ce nu practică sportul de regulă, bine îmbrăcat, elegant, cu păr negru, ușor ondulat la vârfuri, ochii albaștri seducători atunci când este vesel, iar când este puțin nervos sau trist, din albastru devin ușor verzi-căprui, barba fiind bine îngrijită, păstrând aparențele unui domn întotdeauna pregătit pentru orice situație.

Ea este opusul lui, fiind descrisă ca o persoană aeriană, plină de viață și compasiune, purtând un simț puternic al creativității, dezorganizată și mereu se gândește la ceilalți, punându-i pe ei pe primul loc. Fizic, nu este nici înaltă, nici scundă, o înălțime potrivită pentru corpul ei bine echilibrat. Nasul puțin turtit îi dă aspectul unui model și un oval al feței îi dă un aspect armonios, care include categoria ființelor drăgălașe, părul mereu desprins și ciufulit. În ochii lui, momentele memorabile care o descriu ca fiind simpatică

și jucăușă sunt atunci când devine acaparată de inspirație și își uită pensula atârnată de ureche. Ochi căprui pătrunzători, voce ușor suavă și vorbire domoală (exceptând unele situații). Păr negru, drept, și ochi căprui, spre deschis.

Părinții lui Thomas:

Rebecca Anderson și Fred Anderson. Mama sa a fost considerată cândva cea mai bună bucătăreasă, recunoscută și de restaurantele mari pentru îndemânarea sau priceperea sa. Tatăl, un fost profesor universitar, preda fizica studenților dornici să învețe fizica cuantică. Adesea, Thomas folosește termenul „timp” în convorbirile cu pacienții imitând expresiile tatălui său din trecut. Diferența este că Fred folosea „timpul” ca teoremă, nu doar ca pe un sfat legat de viață.

Părinții Elizei:

Erik Grifon și Jessica Grifon, părinți adoptivi ai Elizei. Profesii necunoscute, dețin o enormă moștenire din partea lui Erik. Când vine discuția despre adevărații părinți biologici, Eliza face tot posibilul să omită adevărul, de fiecare dată repetând aceeași scuză: „Nu m-au vrut în viața lor, de fiecare dată mă întreb despre motivul pentru care m-au abandonat”, dar nu e dezamăgită. „Nu pot să nu mă gândesc, doare, dar eu vreau să-i iert”.

Știai că o minciună repetată de mai multe ori se transformă într-un adevăr imprecis?

La 18 ani, Thomas își pierde fratele într-un mod misterios. Motivul, neștiut de nimeni, nu a fost deslușit nici până acum. Pentru unii, pierderea lui Jai a fost insignifiantă; au uitat de el de parcă nu ar fi existat. Dar pentru familia lui, pierderea a fost dureroasă, ca o catastrofă, o ruptură a liniei temporale. Mama sa, Rebecca, la aflarea veștii, a cedat pe moment, urmând să facă atac